

La decisió, diari Ara

“En cas de no voler-la llençar, queda una vida opcional a les samarretes de dormir en procés de desintegració: fer-les servir per a la neteja”

Samarreta de Barcelona'92 | BELLATERRA.CAT

TEXT COMPLET

Segur que en alguns moments de la vostra vida heu hagut de prendre la decisió. És difícil. Costa saber per quin motiu concret la **intuïció** ens diu que ha arribat el moment **d'afrontar-la**. I fer-ho t'obliga a aturar-te uns segons per pensar si veritablement és aquell l'instant dramàtic o potser es pot deixar per més endavant. No és que no **sàpigues** decidir-te. És que el cap et diu que sí però el cor es nega a admetre-ho. En el fons, saps la resposta. L'únic que cal és la força per acceptar-la. Però fer-ho és com si et **preguessin** alguna cosa important, com si deixessis enrere una etapa vital.

El moment **en què** has de decidir que a aquella samarreta preferida, la que tant has portat i que t'has posat en els dies més importants, **li** ha arribat l'hora: convertir-se en pijama. Un moment íntimament tràgic, ja ho sabeu. Aquella samarreta bonica, que et feia sentir bé, que servia per a qualsevol ocasió, que hi anaves tan còmode, ja no pot sortir al carrer. I amb el cor **encongit** has d'assumir el duríssim **tràngol** de canviar-la de calaix i posar-la al lloc de la roba per dormir, el cementiri de les samarretes. Allà en descansen unes quantes de velles, **foradades**, descolorides, **estovades**... però totes històriques. Els millors concerts, grans viatges, el teixit de cotó més **gustós**, lemes en lletres majúscules que encara defenses i, fins i tot, una concessió al capitalisme amb grans marques de begudes, o de cotxes, o d'aquella hamburgueseria on hi ha guitarres de les estrelles del rock.

L'elegància de la teva vida quotidiana ja no es pot permetre incloure la samarreta de la gira del Human touch de Bruce Springsteen en el **vestuari** de carrer, però és impossible renunciar a dormir-hi. D'aquell viatge romàntic a Londres potser només en queda una trista samarreta amb la bandera britànica i la cabina de telèfon. De l'escapada a Eurodisney amb els nens, el rastre d'un Pluto descolorit quan les criatures ja són adolescents. Algunes de les samarretes, abans d'entrar al calaix de la roba per dormir, van fer l'impàs com a vestimenta de platja. La sal i el sol les va acabar de **malmetre**, però no mereixien morir a la **galleda** de les escombraries. Els quedava encara una última vida, en honor a tants anys de servei.

Un amic m'explicava que un cop va decidir llençar una samarreta amb la qual havia dormit els últims deu anys. Al pit hi duia una fotografia de la seva colla en un viatge a Formentera. Es van estampar la imatge a la peça de roba com a record. Amb prou **feines** s'hi distingien les cares dels companys i a **còpia** de rentades el sabó s'havia anat **emportant** els colors d'aquell estiu i estava rosegada de les vores. Dies més tard, en un juliol **sufocant**, es va trobar un pobre home que **arrossegava** un carro de súper ple de trastos pel carrer de casa. Portava posada la seva samarreta de dormir. I el cor li va fer un **bot**. A la samarreta li quedava encara una vida més, però en certa manera era com si algú s'hagués apropiat també del seu viatge, dels seus amics i dels seus records.

En cas de no voler-la llençar, queda una vida opcional a les samarretes de dormir en procés de desintegració: convertir-les en **draps** per netejar. I és aquell moment en què tots els concerts, els viatges, els records de joventut acaben refregats pels vidres, els mobles, la **pica** del lavabo, impregnats de **brutícia**. I aleshores sí: descansi en pau la samarreta de dormir.